

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Doprava a mechanizace, a. s.**, se sídlem Emilova 1228/9, Plzeň, zastoupená JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem se sídlem Slovanská třída 982/136, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2015, č. j. DSH/148/15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, č. j. 30 A 43/2015 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem ze dne 30. 6. 2016, č. j. 30 A 43/2015 – 63, zamítl Krajský soud v Plzni žalobu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2015, č. j. DSH/148/15, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 17. 12. 2014, č. j. 2/OD-přest/749/14-6 HD, jímž byla stěžovatelka, jako provozovatelka vozidla, uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pozemních komunikacích“), neboť provozovala nákladní motorové vozidlo, u něhož bylo při nízkorychlostním kontrolním vážení zjištěno, že překročilo limitní hodnoty stanovené v § 15 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 15 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Za spáchání tohoto správního deliktu byla žalobkyni podle § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 7000 Kč, povinnost nahradit náklady

vážení ve smyslu § 38b odst. 5 zákona o pozemních komunikacích ve výši 6000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval procesními podmínkami řízení, konkrétně otázkou, zda kasační stížnost stěžovatelky byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být soudem meritorně projednána.

[4] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[5] Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

[6] Podle obsahu spisu krajského soudu byl napadený rozsudek právnímu zástupci stěžovatelky doručen prostřednictvím jeho datové schránky dne 30. 8. 2016 v 15:25:22 hod. Dnem, který v daném případě určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, bylo úterý 30. 8. 2016. Posledním dnem lhůty tak bylo úterý 13. 9. 2016.

[7] Ze spisu Nejvyššího správního soudu, konkrétně ze „záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu“, však vyplynulo, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou byla Nejvyššímu správnímu soudu do jeho emailové schránky doručena prostřednictvím elektronické pošty s ověřeným podpisem až dne 14. 9. 2016 v 13:44:44 hod.

[8] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle věty poslední téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za podanou kasační stížnost ve výši 5000 Kč, rozhodl Nejvyšší správní soud také o vrácení tohoto poplatku podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu